

Slava morală a Domnului Isus (7) – În atitudinea Lui față de risipă

Text călăuzitor: Evanghelia după Matei capitolul 26,6-15; Ioan 6,13

Ioan 6,13: *Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu fărâmiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toți.*

„Păstrarea își are timpul ei, și lepădarea timpul ei”, spune predicatorul Solomon (Eclesiastul 3,6). Domnul Isus a știut să păstreze la timpul potrivit și să lepede la timpul potrivit. Oricât de darnică ar fi inima și mâna în slujba lui Dumnezeu, în această slujbă niciodată nu va fi risipă sau cheltuială excesivă. „Totul vine de la Tine”, spune David Domnului, „și din mâna Ta primim ce îți aducem” (1 Cronici 29,14).

Animalele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui, pământul și plinătatea lui este al Lui (Psalm 50). Însă faraon a caracterizat dorința copiilor lui Israel de a jertfi Dumnezeului lor ca fiind trândăvie; și ucenicii a considerat cei trei sute de dinari (plata anuală a unui lucrător – nota redacției), care au fost folosiți pentru ungerea trupului lui Isus, ca fiind risipă (Matei 26,6-15; Ioan 12,1-8). Însă a da Domnului ce este al Său: onoarea sau jertfa, dragostea inimii, lucrul mâinilor sau bunurile casei, aceasta nu este nici trândăvie și nici risipă. Restituirea acestor lucruri lui Dumnezeu este obligația noastră. La aceasta doresc să rămân un moment.

Să ieși din Egipt nu este trândăvie, și să verși un vas cu nard prețios pe capul lui Isus nu este risipă. Și cu toate acestea vedem că un fel de calcul, care se găsește printre copiii lumii acesteia și cu regret foarte des și printre sfinții lui Dumnezeu, numesc așa lucrurile de felul acesta. Dacă cineva renunță la avantaje pământești și la ocaziile favorabile de a avansa în lumea aceasta, deoarece inima lui a înțeles să meargă pe drumul ei în părtășie cu Mântuitorul lepădat, atunci numărul celor care privesc aceasta ca „trândăvie” și „risipă” nu este mic. Ei consideră că ar fi trebuit să se țină cu tărie la privilegiile avute și să se fi primit și folosit ocaziile favorabile, ca apoi acestea să fi fost folosite pentru Domnul. Însă toți care vorbesc în felul acesta se află într-o mare rătăcire. După părerea lor părerea exterioară precum și influențele pământești și omenești legate de aceasta ar trebui privite ca privilegiu, da, să fie folosite chiar pentru alții ca „daruri spre folos, spre zidire și spre binecuvântare” (compară cu 1 Corinteni 12,1 și versetele următoare; 14,1-5.12 și versetele următoare). Dar Hristos, Cel lepădat de oameni, dacă L-am cunoscut în mod spiritual, ne va da o cu totul altă învățătură. Poziția în lumea aceasta, privilegiile lumești și ocaziile favorabile, recomandate așa de mult, constituie acel Egipt, pe care Moise l-a părăsit. „El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon.” După sentința lui, comorile Egiptului nu erau bogății; el nu le putea folosi în slujba pentru Domnul. Și așa el le-a părăsit, și Domnul l-a întâmpinat și mai târziu s-a folosit de el, și anume nu ca să acorde credit Egiptului cu comorile lui, ci ca să elibereze poporul Său din casa robiei Egiptului.

Această renunțare la toate, despre care Moise ne oferă un exemplu așa de frumos, trebuie însă să aibă loc în cunoașterea unui Mântuitor lepădat și în credința în El; căci altfel ea își va pierde caracterul ei propriu, frumusețea ei și realitatea ei. Dacă se acționează numai în baza unui principiu religios, ca să-ți crezi o dreptate sau un merit, atunci pe drept se poate afirma că aceasta este mult mai rea decât trândăvia și risipa. În acest caz satan a obținut mai degrabă un avantaj asupra noastră, decât dacă noi am fi obținut o biruință asupra lumii. Dar dacă acea renunțare are loc în credință și din dragoste pentru Domnul lepădat, conștiința fiind și

cunoscând relația Domnului nostru cu lumea, față de acest veac rău, așa cum se spune, atunci aceasta este o jertfă plăcută lui Dumnezeu, o adevărată slujire divină. Să slujești oamenilor în detrimentul adevărului și principiilor, aceasta nu este creștinism, chiar dacă aceia care acționează în felul acesta se numesc „binefăcători”. Creștinismul adevărat are înaintea ochilor atât onoarea lui Dumnezeu cât și fericirea oamenilor; și în măsura în care noi pierdem din vedere aceasta, ne vom osteni ca multe lucruri, care cu adevărat sunt expresia unei slujiri sfinte, devotate și înțelepte pentru Hristos, să le privim ca trândăvie și risipă. Că aceasta așa este, ne-o arată justificarea, pe care Domnul a avut-o pentru femeia care a turnat nardul prețios pe capul Lui (Matei 26).

În tot ce facem trebuie să ținem seama de onoarea lui Dumnezeu, chiar dacă oamenii nu vor acorda nici o atenție la tot ce tocmai nu slujește ordinii bune a lumii și nu este favorabil binelui aproapelui. Isus a corespuns în orice privință drepturilor lui Dumnezeu în lumea aceasta egoistă, cu toate că El, așa cum știm foarte bine, a recunoscut pe deplin pretențiile aproapelui referitoare la Persoana Sa. El a știut la timpul potrivit „să lepede” și la timpul potrivit „să păstreze”. „De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună față de Mine”, a spus El, atunci când femeia a fost muștrată de ucenici, deoarece ea a turnat vasul cu parfumul foarte scump peste El; dar după hrănirea miilor de persoane, El a zis ucenicilor aceleași lucruri: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6,12). Aceasta a fost realmente o respectare a rânduielilor divine: „păstrarea își are timpul ei, și lepădarea timpul ei.”

Dacă pe de o parte slujba generoasă a inimii sau a mâinii, care are loc spre onoarea lui Dumnezeu, nu este nici o risipă, așa sunt pe de altă parte fărâmiturile de la hrănirea oamenilor, sfinte și nu trebuie aruncate. Același Domn, care într-o anumită ocazie justifică cheltuiala de trei sute de dinari, în celălalt caz nu a permis ca fărâmiturile de la cinci pâini de orz să rămână pe jos. În ochii Lui aceste bucăți erau sfinte. Ele erau hrana de viață, verdeța pământului, pe care Dumnezeu a dat-o omului ca hrană; și viața este un lucru sfânt. Dumnezeu este Dumnezeul celor vii. El a spus odinioară oamenilor: „Iată că v-am dat orice plantă care produce sămânță ... și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră” (Geneza 1,29); și de aceea Isus le voia sfințite. În afară de aceasta, acele care erau sub Lege li s-a dat porunca: „Dacă vei împresura pentru multe zile o cetate cu care ești în război, ca s-o cucerești, să nu strici pomii, tăindu-i cu securea; să mănânci din ei și să nu-i tai; căci pomul de pe câmp este oare un om, ca să fie distrus de tine? Numai copacii pe care-i vei ști că nu sunt pomi fructiferi, vei putea să-i distrugi și să-i tai” (Deuteronom 20,19.20). Ar fi fost risipă și profanare dacă s-ar fi abuzat de ceea ce Dumnezeu a dat pentru întreținerea vieții; de aceea Isus a vrut în curăție, da, în împlinirea desăvârșită a rânduielilor lui Dumnezeu, să nu rămână nici o fărâmitură pe pământ. „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic”.

Acestea sunt numai lucruri mărunte, s-ar putea reproșa. Dar vedem din acestea, că toate situațiile vieții omenești, în care Isus S-a aflat, oricât de trecătoare și neînsemnate ar părea, au fost împodobite printr-o rază a acelei slăvi morale, care permanent a luminat drumul pe care au mers picioarele Lui sfinte. Ochiul omenesc a fost incapabil să urmeze pe urmele Lui; dar totul se ridica spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută, ca o jertfă de tăiere plăcută, o jertfă a odihnei, jertfa de mâncare a Locului Preasfânt.